

Työhalu sosialistisessa yhteiskunnassa

Satu, kirj. Hijoppi Rotilainen.
 "Sosialistisessa yhteiskunnassa kaikki haluavat tehdä työtä mahdollisimman vähän, kun ihmisiä ei olisi kihoittamassa yksityisen voitonhimo" — Porvarien esittämä väite yhteiskunnallista omistusta vastaan.
 Sosialistinen järjestelmä oli toteutunut koko maailmassa. Kaikki kansat, yhtä lukuunottamatta, olivat poistaneet yksityisomaisuuden kaikin tuotantolaitteisiin ja tuotannon välineisiin.
 Se yksi kansa, joka ei ollut toteuttanut sosialistista järjestelmää, oli pieni joukko kansainvälisen kapitalismin jättämiä, pieni joukko porvarillisia oppineita, ja heillä oli esittämässä joukko työllisiä, jotka hermoikkonaan vajavaisuuden tähden olivat jääneet sellaiselle kehitykselle, että voivat edelleen uskoa yksityisomistajjärjestelmään.

Toverin vastaavan toimittajan paikka avoinna

Täten ilmoitetaan Toverin vastaavan toimi avoimeksi ja hakukelpoiset tovereiden haettaviksi. Toimeen olisi astuttava heti kutsun saatua. Hakemukset paljakaavimukseen on lähetettävä ennen toukokuun 20 päivää osoitteella:
TOVERIN JOHTOKUNTA
 Box 99, Astoria, Ore.

Aputoimittajan paikka avoinna Toverissa

Aputoimittajan paikka ilmoitetaan avoimeksi Toverin toimituksessa. Vaatimuksena on täydellinen suomen- ja englanninkielinen taito sekä sosialistipuolueen jäsenyys. Toimeen on astuttava heti kutsun saatua. Hakemukset paljakaavimukseen on lähetettävä ennen toukokuun 20 päivää osoitteella:
TOVERIN JOHTOKUNTA
 Box 99, Astoria, Ore.

telmän olevan ainoan mahdollisen järjestelmän. Mailman vallankumouksen viimeisinä vuosina olivat he paenneet asumattomalle meren saarelle, jossa olivat perustaneet oman yhteiskuntansa, jota he itse nimittivät "Ukolleinen valtakunnaksi" mutta sosialistisessa maailmassa tunnettiin sen nimellä "Typeryyden valtakunta."
 Typeryyden valtakunnassa ihmiset kestivät yhtä tyhminä kuin he olivat olleet entisissäkin kapitalistisissa järjestelmissä, eivätkä heidän lapsensaakaan kehittyneet viisaammiksi, kun heillä ei ollut mahdollisuutta kehittyä.

Sosialistisen mailman kansoista mikään ei viitsinyt lähteä hävittämään Typeryyden valtakuntaa, koska ne uskoivat sen viimein häviävän itsestään. Kapitalistisessa maailmassa oli aikoinaan sillä kannalla, että pieni joukko viisaista ja nerokkaita ihmisiä tulee maailmasta hävittää mahdollisimman tarkoin, jos he vastustavat yksityisomistajjärjestelmää. Mutta sosialistisessa maailmassa ajateltiin että Typeryyden valtakuntaakaan ei pidä väkivallalla hävittää.

Maailma oli ollut sosialistisena sata vuotta.
 Silloin päättivät Typeryyden valtakunnan vallantähtäjä lähettää läheistyön sosialistiseen mailmaan tutkimaan kuinka pian maailma kyllästy sosialismiin ja kutsuu heidät Typeryyden valtakunnan asukkaat palauttamansa takaisin yksityisomistajjärjestelmään. Typeryyden valtakunnassa nähtiin uskottiin että sosialistisessa järjestelmässä ei kukaan halua tehdä työtä ja sentähden sosialistisen järjestelmän asukkaat ovat kaikki nälkälöömään partaalla.

Lähetystöön valittiin Typeryyden valtakunnan kolme viisainta miestä, jotka luonnollisesti olivat arvoltaan professoreja. Yksi oli taloustieteen, toinen oikeustieteen ja kolmas sielutieteen professori.
 Typeryyden valtakunnan lähetystö saapui sosialistiseen maailmaan, ja heti voi huomata etteivät he kuuluneet niihin ihmisiin, jotka elivät sosialistisessa maailmassa. Professoreilla oli jokaisella korkeat silkkihatut ja hänytykät.

Sosialistisessa maailmassa oli tapana, että muutamat siviilirikokista tuomittuihin rikoksen tehnyt pitämään määräjajan hänytyksensä ja oli sen ankara rangaistuksena, mitä siviilirikokista määrättiin.

Senpätähden professorien ilmaantuminen silkkihatutensa ja hänytyksensä kanssa, erittäinkin lapsissa, nähtäminen oli hälyttävää. He eivät olleet nähneet hänytyksensä muilla kuin harvoilla rikoksen tehneillä ihmisillä, joiden korkeasta silkkihatusta he eivät olleet

kuuluneet.
 "Mitä tähän vanhat sedät ovat tehneet, kun teidän täytyy olla professoreja?"
 Mutta professorit huusivat kappaleita ja koettivat päästä mahdollisimman pian pois uteliaan ihmiskunnan näkyistä. Ja oikeustieteen professori mutisi virkaveljelleen:
 "Näettekös sitä oikeuden ja velvollisuudentunnon alennusta, mikä sosialistisessa järjestelmässä vallitsee? Nuoret eivät tunne mitään kunnioitusta vanhiensa kohtaan. Meidän onnellisessa järjestelmässämme toki täytyy viisimminkin nuoruuskain peljätään päänsä typerimmänkin vanhuksen edessä, puhumattakaan lapsuudesta, joilla meidän järjestelmässämme ei saa olla mitään oikeuksia!"
 Professorit kulkivat suoraan sosialistisen järjestelmän työtöimistöön, sillä he tahtoivat esittää asiansa heti ja päättää tutkimansa sitä asiaa, josta olivat lähteneet selvitykseen ottaen, että millä keinolla sosialistinen järjestelmä pakottaa kansalaisensa tekemään työtä?

He saapuivat työtöimistöön ja esittelivät itsensä ja asiansa ja pyysivät lupaa saada toimekpanna tutkimukseen sosialistisen järjestelmän työtöimistöä.
 Työtöimistöä olevat toimitajat hymyivät toisilleen ja lupasivat professoireille antaa kaikki tietoja, mitä he haluavat ja myöskin oppaan ja avustajan, joka johtaa professoreja tiedustelumatkallaan.

— Mutta teidänkö teillä ensin-ään työtä? kysyi sielutieteen professori.
 Teidän luonnollisesti tulee käyttää paljon väkivaltaa pakottaakseen niskoittelleita työntekijöitä työtöimistöön ankarilla rangaistuksilla, jotka eivät halua työskennellä, ja pahimmassa tapauksessa käyttää terästä ja lyijyä vanhaan malliin, jos suuremmat joukot yhteisesti sopimuksesta alkavat niskoittaa teitä vastaan?
 — Sitä saakka kuin varsinainen sosialistinen järjestelmä päätti ilman meidän ei ole tarvinnut kertakaan käyttää väkivaltaa ja pakotusta saadaksemme kansalaiset työhön, selitti toimiston palvelija. Päänavoin, viimeisen viidenkymmenen vuoden aikana meillä on uskinnut ollut pakko käyttää jonkunlaisia rangaistuskeinoja ja niitä kansainvälistä vastaan, jotka tahtoivat mennä työhön, vaikka ei ole heidän vuoroansa.

Professorit nautuivat näinään ja taloustieteen professori sanoi:
 — Mikä siis on se taloudellinen vaikutin, joka saa ihmiset menemään työhön, vieläpä kilpailemaan työhön pääsemisestä? Teillä kai on suuria palkintoja tarjolla parhaiten onnistuneille ja ahkerimmille, jotka heidät menemään työhön ja kilpailemaan keskenään parhaasta saavutuksesta.

— Me emme anna mitään palkintoja emmekä kihoita kansalaisia keskinäistä kilpailua. Meillä ovat kaikki kansalaiset taloudellisesti tasa-arvoisia, jokainen saa tavallisia eläimäntarpeita yhtä paljon kuin toinenkin, huolimatta siitä, onko hänellä ollut tilaisuus olla työssä tai ei. Jokaisen työkykyisen on oltava työssä, jos yhteiskunta tarvitsee, mutta kenkään yleiset oikeudet eivät jää pienemmiksi sentähden, jos yhteiskunta ei voi säännöllisesti käyttää hänen työvoimaansa. Suuremmin työhanke parantamalla työpaikkaa ja työtehtäviä.

Sielutieteen professori muisteli mieleensä, kuinka heidän valtakunnassaan suurella osalla ihmisiä on suuri vastenmielisyys työhön ja hän sanoi:
 — Minä olen selittänyt teille, mutta minä en voi käsittää teidän kansalaisten ennenkuulumatonta työhön. Kaikkea voi olla mahdollista, että ihmiset kilpailevat työhön päästä, jos he saavat ilman työtöimistöä toimeentuloa? Teidän järjestelmässänne kai käytetään jotain ennen tuntematonta sielullista kihoituskeinoa työhalun ylläpitämiseksi?
 — Meidän käsityksessämme ei oikeastaan ole sellaista kuin sielullinen kihoitus. Se mitä te mahdollisesti tarkoitate sielullisilla kihoituksella on kihiytymistä, joutuu siitä, mitenkä hyvä ihmisen ruumiilla yleensä on oltava, selitti työtöimiston palvelija.
 — Luullakseni voin osottaa, että meidän kansalaisillamme on todellakin muuta-

niahneet muualla kuin kansatieteellisesti museossa, muistona jostain kaukaisesta hyvin tyhmästä pukeutumis-tavasta.
 Nähdessään professorit lapset ta-puttivat käsiansa ja huusivat:
 "Katsoka, katsoka! Meidän museoomme tulee uskoa kävelevä silkkihatutelineitä!"
 Ja eräs nuoruukainen ei malttanut olla kysymättä professoireita:
 — Oletteko te kaukaa tulleita sirkustaijeloita, jotka huvittelet ihmisiä näyttelemällä vanhan ajan tyyhmyitä?

— Mutta sielutieteen professori heristi keppiään sanoksa ja sanoi:
 — Hävittäkäs rakit! Me olemme korkeasti oppineita professoreja Uskollisten valtakunnassa.
 Mutta kun hän mainitsi professorin nimityksen, silloin kaikki lapset ja nuoruukaiset nauroivat oikein sydämenä pohjasta ja sanoivat toisilleen:
 — Nämpä vasta ovat hupsuja ihmisiä, kun eivät häpeäkään nimittää-nsä itseään professoireiksi.

Sosialistisessa maailmassa oli sellainen tapana, että neillose ja tieteen edustajilla annettiin kansalaisten ja "Taidon kansalaisten" mutta maistereiden, tohtorien ja professorin arvonimet eivät olleet käytännössä, päinvastoin, ne merkitsivät kaikkea muuta kuin kunnioitusta. Jos sosialistisen järjestelmän kirjollijoista tai tieteen harjoittajista joku yritti todistaa yksityisomistuksen järjestykseltä, jumi-lle olemassaolosta tai jostain muusta hyvin typerää asiaa, hänelle ensiksi annettiin pilkanimi "maisteri", ja jos hän meni pitemmälle samaan suuntaan häntä alettiin kutsua "tohtoriksi", ja ellei hän vielä sietäkään luopunut hupsuista mielipiteistään alettiin häntä nimittää pilkanimellä "professori", joka merkitsi samaa kuin valloillaan sallittua hupakkoa.
 Senpätähden nuoruukaiset ja lapset ihmettelivät ja nauroivat kuullessaan vieraiden nimittävän itseään professo-reiksi ja eräs kymmenvuotias tyttö-nen kysyi:
 — Mitä tähän vanhat sedät ovat tehneet, kun teidän täytyy olla professoreja?

— Mutta professorit huusivat kappaleita ja koettivat päästä mahdollisimman pian pois uteliaan ihmiskunnan näkyistä. Ja oikeustieteen professori mutisi virkaveljelleen:
 "Näettekös sitä oikeuden ja velvollisuudentunnon alennusta, mikä sosialistisessa järjestelmässä vallitsee? Nuoret eivät tunne mitään kunnioitusta vanhiensa kohtaan. Meidän onnellisessa järjestelmässämme toki täytyy viisimminkin nuoruuskain peljätään päänsä typerimmänkin vanhuksen edessä, puhumattakaan lapsuudesta, joilla meidän järjestelmässämme ei saa olla mitään oikeuksia!"
 Professorit kulkivat suoraan sosialistisen järjestelmän työtöimistöön, sillä he tahtoivat esittää asiansa heti ja päättää tutkimansa sitä asiaa, josta olivat lähteneet selvitykseen ottaen, että millä keinolla sosialistinen järjestelmä pakottaa kansalaisensa tekemään työtä?

He saapuivat työtöimistöön ja esittelivät itsensä ja asiansa ja pyysivät lupaa saada toimekpanna tutkimukseen sosialistisen järjestelmän työtöimistöä.
 Työtöimistöä olevat toimitajat hymyivät toisilleen ja lupasivat professoireille antaa kaikki tietoja, mitä he haluavat ja myöskin oppaan ja avustajan, joka johtaa professoreja tiedustelumatkallaan.

— Mutta teidänkö teillä ensin-ään työtä? kysyi sielutieteen professori.
 Teidän luonnollisesti tulee käyttää paljon väkivaltaa pakottaakseen niskoittelleita työntekijöitä työtöimistöön ankarilla rangaistuksilla, jotka eivät halua työskennellä, ja pahimmassa tapauksessa käyttää terästä ja lyijyä vanhaan malliin, jos suuremmat joukot yhteisesti sopimuksesta alkavat niskoittaa teitä vastaan?
 — Sitä saakka kuin varsinainen sosialistinen järjestelmä päätti ilman meidän ei ole tarvinnut kertakaan käyttää väkivaltaa ja pakotusta saadaksemme kansalaiset työhön, selitti toimiston palvelija. Päänavoin, viimeisen viidenkymmenen vuoden aikana meillä on uskinnut ollut pakko käyttää jonkunlaisia rangaistuskeinoja ja niitä kansainvälistä vastaan, jotka tahtoivat mennä työhön, vaikka ei ole heidän vuoroansa.

Professorit nautuivat näinään ja taloustieteen professori sanoi:
 — Mikä siis on se taloudellinen vaikutin, joka saa ihmiset menemään työhön, vieläpä kilpailemaan työhön pääsemisestä? Teillä kai on suuria palkintoja tarjolla parhaiten onnistuneille ja ahkerimmille, jotka heidät menemään työhön ja kilpailemaan keskenään parhaasta saavutuksesta.

— Me emme anna mitään palkintoja emmekä kihoita kansalaisia keskinäistä kilpailua. Meillä ovat kaikki kansalaiset taloudellisesti tasa-arvoisia, jokainen saa tavallisia eläimäntarpeita yhtä paljon kuin toinenkin, huolimatta siitä, onko hänellä ollut tilaisuus olla työssä tai ei. Jokaisen työkykyisen on oltava työssä, jos yhteiskunta tarvitsee, mutta kenkään yleiset oikeudet eivät jää pienemmiksi sentähden, jos yhteiskunta ei voi säännöllisesti käyttää hänen työvoimaansa. Suuremmin työhanke parantamalla työpaikkaa ja työtehtäviä.

Sielutieteen professori muisteli mieleensä, kuinka heidän valtakunnassaan suurella osalla ihmisiä on suuri vastenmielisyys työhön ja hän sanoi:
 — Minä olen selittänyt teille, mutta minä en voi käsittää teidän kansalaisten ennenkuulumatonta työhön. Kaikkea voi olla mahdollista, että ihmiset kilpailevat työhön päästä, jos he saavat ilman työtöimistöä toimeentuloa? Teidän järjestelmässänne kai käytetään jotain ennen tuntematonta sielullista kihoituskeinoa työhalun ylläpitämiseksi?
 — Meidän käsityksessämme ei oikeastaan ole sellaista kuin sielullinen kihoitus. Se mitä te mahdollisesti tarkoitate sielullisilla kihoituksella on kihiytymistä, joutuu siitä, mitenkä hyvä ihmisen ruumiilla yleensä on oltava, selitti työtöimiston palvelija.
 — Luullakseni voin osottaa, että meidän kansalaisillamme on todellakin muuta-

niahneet muualla kuin kansatieteellisesti museossa, muistona jostain kaukaisesta hyvin tyhmästä pukeutumis-tavasta.
 Nähdessään professorit lapset ta-puttivat käsiansa ja huusivat:
 "Katsoka, katsoka! Meidän museoomme tulee uskoa kävelevä silkkihatutelineitä!"
 Ja eräs nuoruukainen ei malttanut olla kysymättä professoireita:
 — Oletteko te kaukaa tulleita sirkustaijeloita, jotka huvittelet ihmisiä näyttelemällä vanhan ajan tyyhmyitä?

— Mutta sielutieteen professori heristi keppiään sanoksa ja sanoi:
 — Hävittäkäs rakit! Me olemme korkeasti oppineita professoreja Uskollisten valtakunnassa.
 Mutta kun hän mainitsi professorin nimityksen, silloin kaikki lapset ja nuoruukaiset nauroivat oikein sydämenä pohjasta ja sanoivat toisilleen:
 — Nämpä vasta ovat hupsuja ihmisiä, kun eivät häpeäkään nimittää-nsä itseään professoireiksi.

Sosialistisessa maailmassa oli sellainen tapana, että neillose ja tieteen edustajilla annettiin kansalaisten ja "Taidon kansalaisten" mutta maistereiden, tohtorien ja professorin arvonimet eivät olleet käytännössä, päinvastoin, ne merkitsivät kaikkea muuta kuin kunnioitusta. Jos sosialistisen järjestelmän kirjollijoista tai tieteen harjoittajista joku yritti todistaa yksityisomistuksen järjestykseltä, jumi-lle olemassaolosta tai jostain muusta hyvin typerää asiaa, hänelle ensiksi annettiin pilkanimi "maisteri", ja jos hän meni pitemmälle samaan suuntaan häntä alettiin kutsua "tohtoriksi", ja ellei hän vielä sietäkään luopunut hupsuista mielipiteistään alettiin häntä nimittää pilkanimellä "professori", joka merkitsi samaa kuin valloillaan sallittua hupakkoa.
 Senpätähden nuoruukaiset ja lapset ihmettelivät ja nauroivat kuullessaan vieraiden nimittävän itseään professo-reiksi ja eräs kymmenvuotias tyttö-nen kysyi:
 — Mitä tähän vanhat sedät ovat tehneet, kun teidän täytyy olla professoreja?

— Mutta professorit huusivat kappaleita ja koettivat päästä mahdollisimman pian pois uteliaan ihmiskunnan näkyistä. Ja oikeustieteen professori mutisi virkaveljelleen:
 "Näettekös sitä oikeuden ja velvollisuudentunnon alennusta, mikä sosialistisessa järjestelmässä vallitsee? Nuoret eivät tunne mitään kunnioitusta vanhiensa kohtaan. Meidän onnellisessa järjestelmässämme toki täytyy viisimminkin nuoruuskain peljätään päänsä typerimmänkin vanhuksen edessä, puhumattakaan lapsuudesta, joilla meidän järjestelmässämme ei saa olla mitään oikeuksia!"
 Professorit kulkivat suoraan sosialistisen järjestelmän työtöimistöön, sillä he tahtoivat esittää asiansa heti ja päättää tutkimansa sitä asiaa, josta olivat lähteneet selvitykseen ottaen, että millä keinolla sosialistinen järjestelmä pakottaa kansalaisensa tekemään työtä?

He saapuivat työtöimistöön ja esittelivät itsensä ja asiansa ja pyysivät lupaa saada toimekpanna tutkimukseen sosialistisen järjestelmän työtöimistöä.
 Työtöimistöä olevat toimitajat hymyivät toisilleen ja lupasivat professoireille antaa kaikki tietoja, mitä he haluavat ja myöskin oppaan ja avustajan, joka johtaa professoreja tiedustelumatkallaan.

— Mutta teidänkö teillä ensin-ään työtä? kysyi sielutieteen professori.
 Teidän luonnollisesti tulee käyttää paljon väkivaltaa pakottaakseen niskoittelleita työntekijöitä työtöimistöön ankarilla rangaistuksilla, jotka eivät halua työskennellä, ja pahimmassa tapauksessa käyttää terästä ja lyijyä vanhaan malliin, jos suuremmat joukot yhteisesti sopimuksesta alkavat niskoittaa teitä vastaan?
 — Sitä saakka kuin varsinainen sosialistinen järjestelmä päätti ilman meidän ei ole tarvinnut kertakaan käyttää väkivaltaa ja pakotusta saadaksemme kansalaiset työhön, selitti toimiston palvelija. Päänavoin, viimeisen viidenkymmenen vuoden aikana meillä on uskinnut ollut pakko käyttää jonkunlaisia rangaistuskeinoja ja niitä kansainvälistä vastaan, jotka tahtoivat mennä työhön, vaikka ei ole heidän vuoroansa.

Professorit nautuivat näinään ja taloustieteen professori sanoi:
 — Mikä siis on se taloudellinen vaikutin, joka saa ihmiset menemään työhön, vieläpä kilpailemaan työhön pääsemisestä? Teillä kai on suuria palkintoja tarjolla parhaiten onnistuneille ja ahkerimmille, jotka heidät menemään työhön ja kilpailemaan keskenään parhaasta saavutuksesta.

— Me emme anna mitään palkintoja emmekä kihoita kansalaisia keskinäistä kilpailua. Meillä ovat kaikki kansalaiset taloudellisesti tasa-arvoisia, jokainen saa tavallisia eläimäntarpeita yhtä paljon kuin toinenkin, huolimatta siitä, onko hänellä ollut tilaisuus olla työssä tai ei. Jokaisen työkykyisen on oltava työssä, jos yhteiskunta tarvitsee, mutta kenkään yleiset oikeudet eivät jää pienemmiksi sentähden, jos yhteiskunta ei voi säännöllisesti käyttää hänen työvoimaansa. Suuremmin työhanke parantamalla työpaikkaa ja työtehtäviä.

Sielutieteen professori muisteli mieleensä, kuinka heidän valtakunnassaan suurella osalla ihmisiä on suuri vastenmielisyys työhön ja hän sanoi:
 — Minä olen selittänyt teille, mutta minä en voi käsittää teidän kansalaisten ennenkuulumatonta työhön. Kaikkea voi olla mahdollista, että ihmiset kilpailevat työhön päästä, jos he saavat ilman työtöimistöä toimeentuloa? Teidän järjestelmässänne kai käytetään jotain ennen tuntematonta sielullista kihoituskeinoa työhalun ylläpitämiseksi?
 — Meidän käsityksessämme ei oikeastaan ole sellaista kuin sielullinen kihoitus. Se mitä te mahdollisesti tarkoitate sielullisilla kihoituksella on kihiytymistä, joutuu siitä, mitenkä hyvä ihmisen ruumiilla yleensä on oltava, selitti työtöimiston palvelija.
 — Luullakseni voin osottaa, että meidän kansalaisillamme on todellakin muuta-

niahneet muualla kuin kansatieteellisesti museossa, muistona jostain kaukaisesta hyvin tyhmästä pukeutumis-tavasta.
 Nähdessään professorit lapset ta-puttivat käsiansa ja huusivat:
 "Katsoka, katsoka! Meidän museoomme tulee uskoa kävelevä silkkihatutelineitä!"
 Ja eräs nuoruukainen ei malttanut olla kysymättä professoireita:
 — Oletteko te kaukaa tulleita sirkustaijeloita, jotka huvittelet ihmisiä näyttelemällä vanhan ajan tyyhmyitä?

— Mutta sielutieteen professori heristi keppiään sanoksa ja sanoi:
 — Hävittäkäs rakit! Me olemme korkeasti oppineita professoreja Uskollisten valtakunnassa.
 Mutta kun hän mainitsi professorin nimityksen, silloin kaikki lapset ja nuoruukaiset nauroivat oikein sydämenä pohjasta ja sanoivat toisilleen:
 — Nämpä vasta ovat hupsuja ihmisiä, kun eivät häpeäkään nimittää-nsä itseään professoireiksi.

Sosialistisessa maailmassa oli sellainen tapana, että neillose ja tieteen edustajilla annettiin kansalaisten ja "Taidon kansalaisten" mutta maistereiden, tohtorien ja professorin arvonimet eivät olleet käytännössä, päinvastoin, ne merkitsivät kaikkea muuta kuin kunnioitusta. Jos sosialistisen järjestelmän kirjollijoista tai tieteen harjoittajista joku yritti todistaa yksityisomistuksen järjestykseltä, jumi-lle olemassaolosta tai jostain muusta hyvin typerää asiaa, hänelle ensiksi annettiin pilkanimi "maisteri", ja jos hän meni pitemmälle samaan suuntaan häntä alettiin kutsua "tohtoriksi", ja ellei hän vielä sietäkään luopunut hupsuista mielipiteistään alettiin häntä nimittää pilkanimellä "professori", joka merkitsi samaa kuin valloillaan sallittua hupakkoa.
 Senpätähden nuoruukaiset ja lapset ihmettelivät ja nauroivat kuullessaan vieraiden nimittävän itseään professo-reiksi ja eräs kymmenvuotias tyttö-nen kysyi:
 — Mitä tähän vanhat sedät ovat tehneet, kun teidän täytyy olla professoreja?

— Mutta professorit huusivat kappaleita ja koettivat päästä mahdollisimman pian pois uteliaan ihmiskunnan näkyistä. Ja oikeustieteen professori mutisi virkaveljelleen:
 "Näettekös sitä oikeuden ja velvollisuudentunnon alennusta, mikä sosialistisessa järjestelmässä vallitsee? Nuoret eivät tunne mitään kunnioitusta vanhiensa kohtaan. Meidän onnellisessa järjestelmässämme toki täytyy viisimminkin nuoruuskain peljätään päänsä typerimmänkin vanhuksen edessä, puhumattakaan lapsuudesta, joilla meidän järjestelmässämme ei saa olla mitään oikeuksia!"
 Professorit kulkivat suoraan sosialistisen järjestelmän työtöimistöön, sillä he tahtoivat esittää asiansa heti ja päättää tutkimansa sitä asiaa, josta olivat lähteneet selvitykseen ottaen, että millä keinolla sosialistinen järjestelmä pakottaa kansalaisensa tekemään työtä?

He saapuivat työtöimistöön ja esittelivät itsensä ja asiansa ja pyysivät lupaa saada toimekpanna tutkimukseen sosialistisen järjestelmän työtöimistöä.
 Työtöimistöä olevat toimitajat hymyivät toisilleen ja lupasivat professoireille antaa kaikki tietoja, mitä he haluavat ja myöskin oppaan ja avustajan, joka johtaa professoreja tiedustelumatkallaan.

— Mutta teidänkö teillä ensin-ään työtä? kysyi sielutieteen professori.
 Teidän luonnollisesti tulee käyttää paljon väkivaltaa pakottaakseen niskoittelleita työntekijöitä työtöimistöön ankarilla rangaistuksilla, jotka eivät halua työskennellä, ja pahimmassa tapauksessa käyttää terästä ja lyijyä vanhaan malliin, jos suuremmat joukot yhteisesti sopimuksesta alkavat niskoittaa teitä vastaan?
 — Sitä saakka kuin varsinainen sosialistinen järjestelmä päätti ilman meidän ei ole tarvinnut kertakaan käyttää väkivaltaa ja pakotusta saadaksemme kansalaiset työhön, selitti toimiston palvelija. Päänavoin, viimeisen viidenkymmenen vuoden aikana meillä on uskinnut ollut pakko käyttää jonkunlaisia rangaistuskeinoja ja niitä kansainvälistä vastaan, jotka tahtoivat mennä työhön, vaikka ei ole heidän vuoroansa.

Professorit nautuivat näinään ja taloustieteen professori sanoi:
 — Mikä siis on se taloudellinen vaikutin, joka saa ihmiset menemään työhön, vieläpä kilpailemaan työhön pääsemisestä? Teillä kai on suuria palkintoja tarjolla parhaiten onnistuneille ja ahkerimmille, jotka heidät menemään työhön ja kilpailemaan keskenään parhaasta saavutuksesta.

— Me emme anna mitään palkintoja emmekä kihoita kansalaisia keskinäistä kilpailua. Meillä ovat kaikki kansalaiset taloudellisesti tasa-arvoisia, jokainen saa tavallisia eläimäntarpeita yhtä paljon kuin toinenkin, huolimatta siitä, onko hänellä ollut tilaisuus olla työssä tai ei. Jokaisen työkykyisen on oltava työssä, jos yhteiskunta tarvitsee, mutta kenkään yleiset oikeudet eivät jää pienemmiksi sentähden, jos yhteiskunta ei voi säännöllisesti käyttää hänen työvoimaansa. Suuremmin työhanke parantamalla työpaikkaa ja työtehtäviä.

Sielutieteen professori muisteli mieleensä, kuinka heidän valtakunnassaan suurella osalla ihmisiä on suuri vastenmielisyys työhön ja hän sanoi:
 — Minä olen selittänyt teille, mutta minä en voi käsittää teidän kansalaisten ennenkuulumatonta työhön. Kaikkea voi olla mahdollista, että ihmiset kilpailevat työhön päästä, jos he saavat ilman työtöimistöä toimeentuloa? Teidän järjestelmässänne kai käytetään jotain ennen tuntematonta sielullista kihoituskeinoa työhalun ylläpitämiseksi?
 — Meidän käsityksessämme ei oikeastaan ole sellaista kuin sielullinen kihoitus. Se mitä te mahdollisesti tarkoitate sielullisilla kihoituksella on kihiytymistä, joutuu siitä, mitenkä hyvä ihmisen ruumiilla yleensä on oltava, selitti työtöimiston palvelija.
 — Luullakseni voin osottaa, että meidän kansalaisillamme on todellakin muuta-

missa tapauksissa kiikko päästä työhön.
 Työtöimiston palvelija otti sanoma-lehden ja luki siitä professoireille seuraavaa kappaleen:
 "Hyvästi kansalaiset! Antakaa anteeksi heikkouteni, kun oman käden kautta on jaksaa elää pitemmälle pääsemään osallisiksi niistä korkeista palkinnoista, joita annetaan työtöimistöön osallistuneille, joita ainoastaan työtöpaikalla voi meidän järjestelmässämme tarjota. Turhaan olen minä puoli vuotta odottanut tilaisuutta päästä työhön, vaikka olen jo yhdeksänkiloista ikävuodella, ja nyt minä olen väsynyt sellaiseen elämään, jossa ei päässään osallisiksi siitä elämänohuesta, jota vain työssä käyvät kansalaiset saavat nauttia."
 — Tällaista sattuu joskus, selitti toimiston palvelija. Meidän järjestelmässämme on etuoikeus työhön vanhemmilla kansalaisilla, ja tämä nuoruukainen oli niin kyllästynyt odottamaan vuoroansa, että elämä näytti hänestä arvottomalla ilman työtöpaikkaa. Työtöimistö ei ole voinut parhaalla mahdollisella järjestyksellä ottaa kaikki työhön oikeutettuja ihmisiä, että kaikki työhön oikeutettuja saisivat säännöllisesti työtä. Yhteiskuntamme on täynnä kaikenlaisia elämänylläisiä ja toistaiseksi niitä ei voida enempää kulluttaa, eikä siis tuottaakaan. Mutta paremman järjestyksen kun pelkistä sanonatiin saatta-ise tutkimaan asiaa, miten se on käytännössä.

Professoreille annettiin työtöimistön-ta opas ja he läksivät yhteiskuntaan yleiseen majailupaikkaan, joka oli kaikille avoinna vapaasti käytettäväksi.
 Professorit nukkuivat yönsä ja u-neksivat taistelusta ja rikoksista, joita o-lu ollut yksityisomistuksen aikana ja oli vieläkin heidän omassa valta-kunnassaan työtöimiston ja rikkaiden välillä. He nauttivat niistä unistaan suuresti, sillä silloin he tunsivat olevansa oikein järjestetyssä maailmassa.
 Seuraavana aamuna professorit olivat aikaisin jalkailla, sillä he tahtoivat nähdä kaikki mahdollisimman pian ja joutua takaisin Typeryyden valtakuntaan. He halusivat heti läht-eä sosialistisen järjestelmän tehta-iisiin, mutta heidän oppaansa esitti heille, että he ensin menisivät kotomaan, miten sosialistisessa järjestelmässä kansalaisia harjoitetaan. Niin tulisi tutkimus alustaa, ja siitä-änsä harjoituskenttä olisi ainoa paikka, jossa kansalaisia on koolla näin varhain aamulla. Työ tehtaassa alka-vat kello kymmenellä.

— He menivät ilmaputkimuskeskelle, jossa astuttava vauraan, joka saavuttanut päässä ammuntien kiihityksiä, jolla muutamien mailien päässä oleva harjoitus- ja kisakenttä.
 Harjoitus- ja kisakentällä oli tuhat-kunta nuorta miestä ja naista ruumiin harjoituksissa, ja useita tuhansia van-hempia kansalaisia oli katsellessaan.
 Teillä siis harjoitellaan ruumiin-ta vankilla teikkalaisen malliin. Harjoittelijat ovat kai teidän yhteis-kuntanne valioveksä, sanoi sielutie-tteen professori.
 — Päinvastoin, nämä ovat nuoria kansalaisia, jotka eivät vielä ole saavuttaneet määrättyä ruumiin kehityk-sellä ollakseen kelpoiksi pääsemään työ-siin kansalaisoikeuksiin, nimittäin työtöpaikkoihin, selitti opas.
 — Mitä? Täytyykö teidän järjes-telmässänne kansalaisten saavuttama määrätyt ruumiin kehitys ollakseen kelpoiksi työhön? ihmetteli oikeus-tieteen professori. Sepä kummalli-nen oikeuskäsitys! Meidän järjestel-mässämme juuri raihnaisimmat ja heikoimmat ovat kuin luotuja työhön.
 — Sosialistinen järjestelmä on kat-sontu parhaaksi siitä määrätyn ruumiin kehityksensä ensiksi se antaa kansalaisilleen työtöpaikkaa, selitti opas. Yleensä sääntönä on että jokaisen kansalaisen on opiskel-tava ja harjoitettava ruumiinsa kah-deksantoista ikävuotensa saakka. Jos he siihen mennessä saavuttavat määrätyn ruumiin kehityksensä heitä sääntönsä mukaan tehdään poik-keuksia, jos henkilö kahdeksan-ikävuotensa saakka ei ole saavuttanut määrättyä ruumiin kehityksensä. Siinä tapauksessa harjoitusaiaka pidet-tään tarpeen mukaan. On astut-tu poikkeustapauksia, että kansalai-sen on täytynyt harjoitella aina kah-deksentoista ikävuotensa saakka.
 Toisella puolella taas sallit-taan poikkeuksia sellaisille henkilöil-le, jotka ovat tavallisia aikaisemmin ke- hityneitä ja ovat sellaisia että heidän kehityksensä kärsii vailla kansa-laisoikeuksia. Sellaisissa tapauksissa voidaan antaa ehdollisia kansalaisoi- keuksia jo kuudentoista ikävuoteen.

Taloustieteen professori pyöritteli päätänään ja tiedusti sellaisen järjes-telmän kannattavuutta.
 — Se perustuu työn tuotokkyyn säännölliseen kohoamiseen yhtenäis-paranevien tuotannonvälineiden avul-la, selitti opas.
 — Myöskin on elämän hyödyllis-ten tarpeiden tuotanto lisääntynyt suuresti sen kautta, että meidän jär-jestelmässämme on luopunut paljosta yhteiskunnallisista yksityisistä tar-peista, jotka ennen ovat olleet yleis-iä ja vaatineet paljon työtä.
 Harjoitusten kestetty pari tuntia alkoi julkinen tukiho. Harjoitus-kentällä nimittäin toimitettiin joka päivä tutkinto niitä varten, jotka ai-vat päivän olivat täyttäneet kahde-k-santoista vuotta. Sellaisia oli nyt parikymmentä nuorta miestä ja nais-ta.

Nämä täysi-ikäisiksi tulleet astuti-ivat erilleen ja ryhtyivät tekemään näytelikkettä, ja toiset harjoittelijoista siirtyivät katsojiksi.
 Näytelikkettä käsitteivät parikym-mmentä ruumiin voimia ja joustavuutta kysyvässä liikettä. Kolme tutkit-tavista ei onnistunut tekemään näyte-ikkettä, jolloin heinä ja keini hyl-jättiin. He poistuivat surullisina hy-väksytyihin joukosta, sillä hylkääm- mään merkitti heille täysien kansalai-soikeuksien tuonemiseksi siirtymistä ja lisää harjoitusaiaka.

Hyväksytyt koristettiin laakerise-ppeleillä, ja sitte he menivät työtö-imiston edustajan eteen. Työtöimiston edustaja julisti heidät täysivaltaiksi kansalaisiksi ja antoi heille virallisen lupakirjan, jossa sanottiin että yhteiskunta täten antaa heille suurim-ma valtuuden ja kunnian, minkä se voi oikeuden päästä työhön vuoroansa mukaan.
 Silloin, katsojajoukko puhkesi val-taviin suosionosoituksiin ja tervetulo-huutoihin.
 Mikä onkseen se suuri kunnia ja palkinto, jonka yhteiskunta ant-taa näille nuorille kansalaisille he-

dän tultuaan täysi-ikäiseksi? kysyi oikeustieteen professori tujamatta mieltään oli kysymys.
 — Sehän juuri julistettiin, selitti opas. Työtöimiston edustaja antoi heille yhteiskunnan virallisen lupakirjan, joka oikeuttaa heidät pääse-mään osallisiksi työtä riemusta ja nautinnosta, ja antaessaan hän sa-vasti, että nyt yhteiskunta antaa teille suurimman oikeuden ja kunnianoso-ituksen, minkä se voi kansalaiselleen antaa: oikeuden ja kunnian päästä työhön.
 — Tässä täytyy olla jotain hullua ja käsittämätöntä, mutisi sielutieteen professori. Täällä jätetään ja otetaan vastaan työtöpaikkaa aivan kuin ne olisivat aatelisarvoja tai ikuisia ei-säilyttäviä. Mitä kunniaa voikaan säilyttää siihen, että ihmiset pääsevät työhön tehtäisiin ja vainoille! Mutta nämä ihmiset näytettyä olevan aivan hulluina riemusta saadessaan työtö-paikoituen. Meidän järjestelmässämme jokainen koettaa päästä kaikilla mahdollisilla keinoilla vapaaksi työ-tä. Olenpa erittäin utelias näkemään itseään työtöpaikka, joka niin valta-voimasti kihoittaa näitä otuttavasti ihmisiä hulluutta sairastavia ihmisiä pyrkiänsä.
 Harjoituskentällä lähdettyä opas johti professorit sosialistisen järjes-telmän taide- ja huvittelupaikalle. Siellä oli teattereita, konserttisalleja, maalausgallerioita ja veistospalatsia. Teatterissa ja konserttisalissa esitet-tiin ohjelmaa kello kymmenestä a-stusta kello kahdeksaan työhön. Niis-sä esiintyi taitellijoita tuhansittain vuorokaudessa. Ja maalausgallerioita ja veistospalatsissa pidettiin arvokkaita luentoja taiteesta.
 Ihmisiä virtaili taide- ja huvittelupa-latsien edustoilta tarkastellen päivän ohjelmaa. Palatsien edustoilta o-levissa ilmoituksissa esitettiin päivän ohjelmaa ja mitkä toisen ja kolman-nen luokan taitelijat, jotka eivät olleet osanneet avistaakaan. Mutta tultuaan sieltä pois, he kummastellen käysivät opapalta, mikä kaikkia teatterissa ja konserttisalissa esiintyivät vain toisen ja kolmannen luokan taitelijat? Eikö sosialistisessa järjes-telmässä ole ensinkään ensiluokan taitelijoita?
 — Siihen saatte vastauksen huone-menna, sanoi opas. Yhdeltä puolelta nämä taidepalatsit ovat sitä varten, että niissä käyminen pidättäisi kansa-laisia tulvimasta työmaalle li